

LIVING

SCHEIDEN ALS PARTNERS,

TOGETHER

SAMENLEVEN ALS OUDERS

APART

... omdat kinderen zo belangrijk zijn.

Waarom geven wij aan het huwelijk geen andere inhoud? vraagt Pamela Haag zich af in 'Huwelijk 2.0'. Elk product dat in de helft van de gevallen niet werkt wordt uit de handel genomen. Dit hoeven wij met het huwelijk niet te doen als we bereid zijn over de inhoud ervan na te denken.

Zo is het ook met het gezin. Jos Ahlers en René Boender stellen in hun boek 'Generatie Z' dat het gezin geen vaststaande unit is, maar een netwerk in beweging. Een gezin hoeft niet noodzakelijk bij elkaar te wonen om toch een gezin te zijn. Deze gedachte vormt de basis van het boek 'Living together apart'.

Living Together Apart

Dit nieuwe uitgangspunt geeft ons een heel andere kijk op scheiden, gescheiden zijn en de verdere omgang met de kinderen. Living Together Apart toont dat er een derde weg is, waarbij je een punt zet achter je liefdesre-

latie, maar wel blijft samenleven als ouder. Het resultaat is een nieuw ouderschapsmodel na de scheiding. Of is het toch niet helemaal zo nieuw?

Gelukkig zijn er altijd ouders geweest die creatieve oplossingen vonden voor het verscheurende dilemma: scheiden of blijven voor de kinderen? Net zulke ouders vormen de basis voor dit boek. Het zijn ouders zoals jij en ik die de negatieve gevolgen van de scheiding op hun kinderen zoveel mogelijk wilden beperken en daarbij naar oplossingen zochten om hun ouderschap blijvend te delen.

Die oplossingen variëren van het meest extreme (gescheiden apart blijven wonen in één huis) tot het meest bescheidene (vooral 'mentaal' samenblijven als ouder). Zelfs dit laatste lijkt voldoende om het hele verschil te maken voor de kinderen. Dit is bijzonder bemoedigend omdat uiteindelijk (bijna) iedereen dit zou moeten aankunnen.

Verheugend is ook de vaststelling dat zelfs in zijn bescheiden vorm Living together apart het welbevinden van de kinderen gelijkwaardig is aan dat van kinderen uit intacte gezinnen. En dat hoeft ons helemaal niet te verbazen.

Drie pijlers

Recent onderzoek in Vlaanderen (2013) toont aan hoe ouders bij scheiding de negatieve gevolgen voor hun kinderen kunnen verminderen. De onderzoekers ver-

trokken van het welbevinden van het kind en vonden drie factoren die dit kunnen verzekeren.

Dat er een groot verschil vastgesteld werd tussen kinderen die minder dan eenmaal per maand ruzies meemaken tegenover kinderen die dat wél ondergaan, zal niemand verbazen. De graad van welbevinden van de eerste was nauwelijks te onderscheiden van dat van kinderen uit 'klassieke' gezinnen.

Meer verrassend was de vaststelling dat kinderen die hun gescheiden ouders minstens één keer per maand met elkaar zien praten zich veel beter voelen dan diegene bij wie dit niet gebeurt

En tenslotte vormen een democratische levensstijl en vooral de betrokkenheid van **beide** ouders het sluitstuk voor het welbevinden van de kinderen.

En laat nu net deze drie voorwaarden de pijlers zijn waarop *living together apart* is opgebouwd. Meer zelfs, wie samen-ouder-blijft praat méér dan eens per maand met elkaar en tracht ook nog eens iets anders samen te doen voor de kinderen. Bovendien blijft de betrokkenheid van de beide ouders helemaal bestaan. In sommige gevallen wordt één van de ouders zelfs meer ouder dan voor de scheiding.

De ervaringen van kinderen uit die gezinnen liegen er dan ook niet om. Toevallig komen de getuigenissen van Kristel en Marthe (zie verder) uit gezinnen die heel dicht bij elkaar gescheiden verder leven. Maar ook bij hen die veel bescheidener vormen van *living together apart* toepasten, hoorden we soortgelijke verhalen van de kinderen.

En dan is er ook nog een meetbare factor: bij de kinderen uit deze twintig gezinnen was er geen sprake van een merkbare vermindering van de schoolresultaten. Kan er een beter argument zijn om de *derde weg* minstens bespreekbaar te maken?

Kristel

"Ik ben 19 en groeide op in een heel gewoon gezin van twee kinderen en hun ouders. Toen ik 15 was, ontdekte ik een mail waaruit bleek dat mijn ouders niet meer gelukkig waren. Ik was hier enorm mee bezig, zeker omdat ik met niemand over hun problemen wou praten en al zeker niet met henzelf. Ik wou hen terug bij elkaar brengen. Na een jaar nam dit gevoel af en was ik de mail bijna vergeten toen mijn moeder me erover aansprak. Mijn vader had ontdekt dat ik van hun problemen op de hoogte was. Ze vertelde mij er meer over en zei dat ze naar een relatietherapeut gingen.

Nu praatte ik er wél over met vriendinnen. Zij stelden me gerust. Nu zou er eindelijk aan de situatie gewerkt worden, zegden ze. Mijn ouders wilden nog een tijd wachten om er met mijn broer over te praten. Dit was lastig voor mij want meestal besprak ik alles met hem. Later verweet hij me een beetje dat hij zolang niets geweten had.

Een tijd later, toen mijn moeder me vertelde dat zij een nieuwe relatie had was ik helemaal van de kaart. Ik vreesde dat mijn ouders uit elkaar zouden gaan. Er werd over gesproken met ons hele gezin. Mijn moeder wou dat het gezin samen bleef, hoe moeilijk dit ook zou zijn. Ik vond de nieuwe relatie erg moeilijk voor mijn vader, voor mijn broer en voor mij. Ik had soms het gevoel dat de grond onder mijn voeten verdwenen was. Het heeft een tijd geduurd voor we mama haar vriend leerden kennen. Van de ontmoeting zelf kan ik mij niets herinneren, het is nu zo normaal om hem in huis te hebben. Van dan af ging het beter, ik had meer vertrouwen en wist dat mijn ouders niet snel zouden apart gaan wonen. Diezelfde zomer ontdekte mijn vader dat hij homo-seksueel is. Toen hij mij dit vertelde was ik niet erg verbaasd. Het verklaarde eigenlijk veel dingen. Weer enkele maanden later leerde hij zijn huidige vriend kennen en was ik echt blij voor hem. Nu was er terug evenwicht.

Vandaag de dag voelt ons bizarre gezin heel normaal aan. Mijn ouders zijn beste vrienden en hebben elk een goede relatie. Wij wonen nog steeds samen als een gezin maar in het weekend is dat gezin wat groter of anders samengesteld. Het is soms moeilijk om dit uit te leggen maar ik voel mij erg goed in onze 'ruime' familie en ik ben zeer trots op mijn ouders dat zij voor 'een andere weg' kozen. Ik weet dat deze situatie niet voor eeuwig is want als mijn broer en ik het huis uit zijn zullen ze apart gaan wonen maar toch weet ik zeker dat wij altijd een goed 'gezin' zullen blijven."

'In het weekend is ons gezin wat groter of anders samengesteld'

Marthe

“Toen mijn ouders me op jonge leeftijd (10) vertelden dat ze uit elkaar gingen en ik in twee huizen ging wonen, begon ik te wenen ook al wist ik op dat moment niet goed wat dit eigenlijk betekende. Mijn moeder ging bij haar vriend wonen, mijn vader bleef in ons huis. Ik woonde in twee huizen en moest bestendig reizen tussen de twee. Als ik bij mijn mama was miste ik mijn papa, en was ik bij papa dan wou ik mama zien. Ik had het gevoel dat ik altijd maar moest kiezen terwijl mij dit nooit gevraagd werd.

Gelukkig had ik geen problemen met de vriend van mijn mama, misschien wel minder dan zijzelf, want na een jaar verbrak ze de relatie. Toen ze een nieuw huis zocht stelde papa voor dat we tijdelijk terug bij hem konden wonen, mijn mama had haar eigen badkamer en kamer. Ik was blij dat ik terug in ‘mijn’ huis was, dat ik mijn ouders bij mij had en dat zij overeen kwamen. Omdat mijn mama niet gemakkelijk een geschikte woning vond werd de tijdelijke oplossing definitief.

‘Ik hoop dat andere mensen zien dat er een andere manier is om een gescheiden gezin te vormen’

Ik heb nooit geweten wanneer dit exact beslist werd, misschien weten zij het ook wel niet. Het was gewoon gemakkelijker, zo konden ze mij verder samen opvoeden. Wij hebben nu elk zowat onze eigen verdieping in huis. Mama beneden, papa boven en ik middenin. We eten meestal samen, de taken worden netjes verdeeld en uitstapjes en zelfs af en toe een reis samen zit er ook wel in. Mijn ouders zijn goede vrienden, ikzelf kan niet beter wensen. Ik weet dat ze misschien dingen hebben moeten opgeven voor mij maar ik weet dat ik belangrijk ben voor hen en dat ze altijd het beste willen voor mij.

Ik heb deze situatie nooit abnormaal gevonden, ik ben er mee opgegroeid. Het was pas wanneer ik aan vrienden vertelde hoe het bij ons thuis zat dat ik te horen kreeg dat dit niet alledaags is. Nu, als twintigjarige, denk ik dat het voor mij een luxe-situatie was. Ik had een thuis die veel vrienden niet hadden. Ik heb mijn ouders nooit zien roepen of elkaar zien haten. Ik hoop dat andere mensen zien dat er een andere manier is om een gescheiden gezin te vormen, een andere manier van leven met elkaar.

De vrees dat papa of mama misschien iemand anders zouden leren kennen heb ik nooit echt gehad. Ik was overtuigd dat, wat er ook zou gebeuren, er altijd genoeg plaats voor mij zou zijn. Ik ben mijn ouders uiterst dankbaar omdat ze mij een thuis gaven waar ik altijd geliefd was. “ «

Jos Willems (jurist) was achtereenvolgens plusvader in twee nieuw samengestelde gezinnen. Hij is nu plusgrootvader. Hij is voorzitter van de vzw. 'Een Nieuw Gezin' (België). Hij schreef het boek 'Een nieuw gezin, een nieuwe kans' en was initiatiefnemer en coauteur van het boek 'Thuis in twee gezinnen'.